

A balliberalizmus nyelve és erkölcse

Ami a „közbeszédet” illeti

Nem sokkal az 1998-as választások után F. Papp Endre „Közbeszéd a széleken” című írásában (Napi Magyarország, 1998. jún. 20.) a Magyar Fórum és a Magyar Narancs beszédmódját elemezte.

A szerző abból a feltevésből indul ki, amiből mi is, ti. a társadalomban meghatározott ideológiai, politikai csoportok és pártcsoportosulások a gondolkozásukra, cselekedeteikre, magatartásukra (életstílusukra) jellemző nyelvi stílust, beszédmódot használnak, amelyben egyszersmind visszatükröződik a beszélő(k) jelleme, erkölcsi arculata is.

Csak hogy F. Papp Endre is azt feltételezte, hogy a magyar társadalmi, politikai élet középpontjában elhelyezkedő és meghatározó szerepet játszó pártok beszédmódja, „közbeszéde” különösképpen nem tér el, lényegében megegyezik. Ezért aztán a két végletes hetilapot szépen elhelyezte a széleken (a végeken).

Az elemzés idézeteket és személyneveket nem tartalmaz (mintha ettől függene a „személyeskedő stílus”?), csakis általános formában kerül bemutatásra a két beszédmód sajátos stilisztikai és retorikai eszköztára, amelyekhez különböző valós és valótlan ideológiai címkék, klisék társulnak.

A szerző szerint a két orgánus megegyezik abban, hogy:

- „mindkettő tiltakozó beszédet folytat”,
- „beszédaktusait mindig valaki vagy valakik ellen intézik”,
- „a hangnemük szélsőséges”,
- „egyfajta élcspattudattal rendelkeznek, úgy érzik, küldetésük van”,
- „az igazság nem kérdéses egyik beszédmód számára sem”,
- „határozottan megsértik a társadalmi beszédmód normáit”,
- „elvetik a különböző nyelvhasználatok közötti megértés lehetőségeit”.

A fentiekkel ellentétben ki kell jelentenünk, hogy sem 1998-ban, sem előtte, sem utána nem két hetilapban folyt „közbeszéd a széleken”, hanem mindig is a magyar társadalmi és politikai élet két téréfén, ahol élesen szembefordult egymással a jobboldali (keresztény-nemzeti-polgári) és a balliberalis eszmetábor és velük együtt a reájuk jellemző nyelvi és erkölcsi stílus, beszéd- és magatartásmód.

Tamás Gáspár Miklós ezt a helyzetet így jellemzi: „Egyszerűen nevetségesnek tartom, amikor a liberális sajtó azt mondja: »fönnáll a szélsőjobboldali veszély«. A szélsőjobboldal már itt van. Jobboldali kormány van, amely számos elemében szélsőjobboldali. Hiszen nem a MIÉP a legszélsőjobboldalibb eleme a magyar politikai palettának, hanem azok a jobboldali értelmiségiek, akik a Fidesz körül csoportosulnak.” (168 óra, 2000. nov. 16.)

Most újabb választásokra készülve tanulságos lesz megfigyelnünk, miféle nyelv, miféle stílus, miféle erkölcs uralkodott el ott, a balliberalis téréfén, kik is azok, akik nap mint nap semmibe veszik a legelemibb erkölcsi előírásokat, akik rendszeresen és módszeresen megsértik a „társadalmi beszédmód normáit”.

Ostrom az anyanyelv ellen

Sajnálatos, hogy egyre növekszik azoknak a száma, akik nem viseltetnek szeretettel az anyanyelvük iránt, közömbösek vele szemben, számukra az anyanyelv mindössze „kommunikációs eszköz”. Ők azok, akik nem érzik, hogy az „édes anyanyelv” lelki szükséglet, létezési mód, életfeltétel, végül is: magyarságunk záloga. Ez szomorú, de azért megmagyarázható, hiszen ennek a katasztrofális nyelvi műveletlenségnek a személyi felelősségen túl számos „objektív” oka lehet, a család, az iskola, a társadalom ugyancsak felelős ezért.

A következőkben nem róluk lesz szó.

Amikor az anyanyelv gyűlöletből fakadó szétrombolását panaszoljuk fel, akkor legfőképpen azokra a balliberalis szellemi vezetőkre, politikai közszereplőkre, művészekre, tanárookra, szakemberekre gondolunk, akik tudatosan és szándékosan teszik tönkre, züllesztik le anyanyelvünket. Némiük úgy teszi ezt, hogy még kérkedik is azzal, ami az idegen nyelvekből ráragadt.

Nálunk hovatovább sikk nyelvi vétségekben dagonyázni.

Azt írja – például – Körmeny Zsuzsanna Medgyessy Péter bankárról, volt pénzügyminiszteréről, az MSZP miniszterelnök-jelöltjéről: „Nem vagyok maximalista. Legyen a mondatnak eleje, vége, alánya. Ha lehet, kisírnám még az állítmányt is meg a mondat értelmét. Isten bizony, ezzel befejezem a mohóságot, pláne, ha MSZP által favorizált politikusról van szó.” (Magyar Nemzet, 2001. okt. 12.)

A szerző példákkal sem adós, de minderről nap mint nap magunk is meggyőződhetünk.

Vagy itt van egy másik talentum, nemzetközi hírű, eleven marxista gyökerzetű filozófus, Heller Ágnes. Róla, pontosabban a nyelvezetéről Ugró Miklós a következőket állapítja meg: „Nem illendő az élő beszéd esetlenségeit felróni, de hogy egy rajongott értelmiségi hosszú percekig egyetlen épkézláb magyar mondatot ne tudjon összehebegni, az külön diplomát érdemel. (Minimum egy Tamás Gáspár Miklós-díjat.) Heller Ágnes kaotikus nyelvészeti teljesítményét nyugodtan minősíthetjük nyelvoirtásnak vagy ha úgy tetszik: »nyelvi holokausztnak«, és erős a gyanúnk, hogy nem Heller Ágnes kifejezőképességében van a hiba, hanem a gondolatai voltak kissé zűrzavarosak.” (Napi Magyarország, 1999. dec. 6.)

Az a nyelvrombolás már nem is kelt feltűnést, amit a rádiók és a televíziók terjesztenek és gerjesztenek megcsúfolva a magyar beszéd dallamát, a hangsúly és a hanglejtés törvényszerűségeit, s amiről a Magyar Demokrata „Nyelvszennyező újhullámosok” címen közölt összeállítást. (1998. aug. 13.)

Amikor a balliberalizmus nyelvéről s az ezzel összefüggő erkölcsrombolásról szólnak, feltétlenül ki kell emelnünk e társaság összehangolt, nyilvános és kollektív nyelvi terrorcselekményeit is.

Ilyen volt az É. Kiss Katalin által 1995-ben kirobantott nyelvtankönyvvita, melyben a „konzervatív” anyanyelvi oktatást vették célba az „általános és modern nyelvészet” szélsőséges hívei – teljes sikerrel.

Ennél is átfogóbb volt az az aljas támadás a magyar nyelv és nemzet ellen, amely 1997-ben 39 „nyelvész” (köztük 16 angoltanár) aláírásával megjelentetett „Kiáltvány”-nyal vette kezdetét, amiben – többek között – az állt, hogy „az idegenektől való ódzkodás alighanem ősi ösztöneinkhez tartozik, s ezt az archaikus ösztönt használják ki a különböző idegengyűlölő és fajgyűlölő ideológiák is”, továbbá arra figyelmeztetnek: „A nyelv változása demokratikus folyamat és ez jól van így”. (Zárójelben megjegyezzük: ezek szerint demokratikus folyamatnak tekinthető a bolsevizmus és a globalizmus nyelvrombolása is?)

A balliberális kórus aknamunkájának akkor az lett a következménye, hogy a magyar nyelv ügye lekerült a törvényhozás napirendjéről, a nemzeti nyelvet féltő gyengécske szólamok pedig gyorsan elhallgattak.

2001-ben fordult a kocka. Immár törvény írja elő, hogy az idegen nyelvű reklámszövegek mellett magyar nyelvű változatnak is szerepelnie kell.

Am az ellenzék ismét hű maradt önmagához. Kis Tamás „Kinek kell a nyelvtörvény?” című jegyzetében így fakad ki: „Akinek az a baja az érintett feliratokkal, hogy idegen nyelvűek, ezután is dühöng-

het (miként bizonyára irritálják a külföldiek, a színes bőrűek, a homoszexuálisok is), hiszen az idegen nyelvű szöveg továbbra is ott maradhat a feliratokon...

A nyelvtörvény arról szól, hogyan talált újra egymásra az, ami mindig is összetartozott: a politika és a nyelvművelés. Az új jogszabály támogatja az emberek nyelvhasználatára szerinti diszkriminációját és annak intézményesült terjesztőit, a szellemi alvilág álnyelvész szélfűvészeit.” (HVG, 2001. nov. 17.)

Vesszen, ami keresztény és nemzeti

Népünk a történelmi múltban kereszténnyé lett. Hazánk mind a mai napig keresztény ország, melynek a legnagyobb egyházairól az „Élet és Irodalomban” ez olvasható: „A római katolikus apostoli anyaszentegyház az ismert pozícióvédő, kiváltságvédő lelki jégverem, üres hatalmi szerkezet, csúsztatott zsuzuzás. Az evangéliumi megreformált anyaszentegyház folklórkedvelő nacionalista klubmozgalom.” (1999. júl. 2.)

A balliberalizmus természetesen nemcsak az egyházakat támadja. Tagadja a vallást és mindent, ami szent. 2001 őszén azon akadt fenn az MSZP–SZDSZ páros, hogy a közalkalmazottak esküszövegében szerepel az „Isten engem úgy segítjen!” záromondat.

Az MSZP-nek állítólag vallásos tagozata is van. De ők némák maradtak. Babits Mihályra kell gondolnunk ilyenkor: „Vétkesek közt cinkos, aki néma.”

A balliberalizmus eme jellemző megnyilatkozásairól Molnár Tamás, az Inconnu művészcsoporthoz tagja ezt mondja: „Csak a keresztények támadhatók büntetlenül. A köztérek óriásplakátjain ránk virítanak az utcalányokká retusált apácák, a kövér pojácák satírozott szerzetesek. A felturbósított, dühöngő csőcselék egyházi jelképeket borogat, sírokat gyaláz meg, templomot graffitizik. Teheti, mert az altalaj elő van készítve. Horn Gyula vidéki kortesútjain, Majsai, Eörsi írásaiban, Mester virtuóz fotóin keresztül folyik át a kítátott szájú, bamba fejekbe az egyházellenes gyűlöletkampány...

Milyen elvek, erkölcsök mellett szerveződik ez a tátongó lidércfény, ez a mindent szabad liberális mennyország? Ne mi szégyenkezzünk!” (Magyar Nemzet, 2001. dec. 7.)

A nemzet, a haza, a szülőföld, a magyarság szeretete ugyancsak ismeretlen érzés és tudatforma a balliberálisok háza táján.

Íme, két nyilatkozat!

„Engem bizony nem érdekel a »zsidókérdés«, nem érdekel fokozhatatlan melléknevek (nemzet, magyar) fokoztatása, fajtánk kihalása.” (Bojtár Endre; Magyar Hírlap, 2000. júl. 10.)

Török András, az MSZP–SZDSZ kormány helyettes államtitkára: „A Himnusz pillanatnyilag még nem

múzeumi darab, de úton van afelé." (Idézi: Demokráta, 1999. febr. 11.)

Horn Gyula 1998 májusában a József Attila Művészeti Centrum Alapítvány által megrendezett fórumon, amikor a képzőművészek kikérték a műcsarnokbeli Nemzeti Szalon (országos képzőművészeti tárlat) megrendezéséről a véleményét, így válaszolt. „Nem kell állandóan magyarkodni!”

Ugyanitt jelentette ki Szabó Zoltán, a Kulturális Minisztérium politikai államtitkára, MSZP-s képviselő, hogy nem szereti a magyar népzene, a népdalokat sem reggel, borotválkozás közben, sem pedig nappal, de ugyanígy idegen tőle Kodály és Bartók művészete is.

A nemzeti ereklyék és a koronázási jelvények ugyancsak gyakori célpontjai az alantas balliberális támadásoknak.

Csontos János erről így ír: „Hasonlították a koronát svájcisapkához, Szent István koponyatetőjét szappantartóhoz, a millenniumi ünneplésre együvé kerülő királyi ereklyéket puzzle-hoz.

Azt gondoltam, ezeket a sátáni, gonosz intellektuális gyalázatok már nem lehet alulmúlni. Tévedtem...

A Magyar Narancsban a következő jelent meg bizonyos Majnai Tamás „református lelkész, teológiai tanár” tollából: El lehet temetni példának okáért a náci Horthy, kíséretet lehet István király tetemcáját és soha nem használt tökfödőjét, kongatni lehet a vészharangot különféle nemzetszaporulati ügyekben vagy mondjuk eutanázia- (veszélyben az utolsó kenet!) és hálósobakérdésekben. (Idézi a Magyar nemzet, 2001. szept. 7.)

De mindez nem elég. Az ország lejáratása, a magyar kormány és a jobboldal bemocskolása hazai balliberálisok jóvoltából külföldön is folyik.

Ezzel kapcsolatban Tóth Gy. László ezt írja: „Egyre nagyobb önfegyelem, kitartás és keresztényi alázat szükséges a nyugati baloldali és liberális sajtótermékekben megjelenő – és látszólag Magyarországról szóló – cikkek, tudósítások és elemzések olvasásához. A műfaj nem ismeretlen, hiszen a rendszerváltozás óta folyamatosan jelennek meg ezek az egymással bármikor behelyettesíthető írások, amelyekről a hazai olvasó már tudja, hogy valójában nem Magyarországról, hanem az informátorok, interjúalanyok és sűgők kissé kibillent lelkivilágáról szólnak. Hatásukat tekintve pedig a posztkommunista-szocialista MSZP és balliberális SZDSZ politikai céljait szolgálva manipulálják a nyugati közvéleményt. Egy értelmiségi szubkultúra szorongásait és látomásait közvetítik a nagyvilág felé. Az általuk felvázolt és felmutatott kép közzönő viszonyban sincs a valósággal.” (Magyar Nemzet, 2001. márc. 5.)

Folyik a kultúrmocsok

A kultúra értéktérmentést és értékmegőrzést jelent. Mindez nem létezhet erkölcsi értékrend nélkül. A művelt ember felelősséggel tartozik tetteiért, embertársaiért, környezetéért, ezért tudnia kell, mi a kötelessége s mit nem szabad tennie.

Az a szellemi közszereplő (író, művész, médiasztár), akinek az „alkotása”: beszéde, írása erkölcstelen: sértő, megalázó, bántó, nem értéket teremt, hanem értéket rombol, s nemcsak önmagának, hanem másoknak is súlyos kárt okoz.

A balliberalizmustól terhelt irodalmi életünk bővelkedik közönséges, alantas, szemérmetlen megnyilatkozásokban. E stílus kiemelkedő képviselője Eörsi István, akinek az Új, tavaszi áfás számla című költői műve így kezdődik: „Selmi a tébéközpontba, Lajcsi az adóhallgatóba. Mindenkinek a magáét. Te északra mész, mi meg a faszba, elvtárs!” A Fahéjas nász az Avar szállóban című „alkotás” pedig ezzel végződik: „Ki hinné, hogy még kúrtunk is V. Orbán pálcája alatt?!”

A harmadik költemény mindössze ennyi: „A NATO-ból a makkod még ki sem látszott, De Te máris más farkával verted ki a rácot.”

A közéleti líra e gyöngyszemeiről Ludwig Emil számolt be (Napi Magyarország, 1999. jún. 21.).

Sinkovics Ferenc viszont a Magyar Demokratában (2000. márc. 23.) mutatja be az „Új Színház” társulatának március 15-i ünnepségét, amelyen az alábbi két „barguzini vers” is elhangzott:

„Feledém a jó Aranyt s Júliát,
immár az asszonyom is egy muszka,
fara akár a ködös Ararát,
s nincsen sajnós a kezemben a puska!”
(Törday Balázs: Vodkadal)

„s hozzászokik nagyseggű zsenescsina,
hát mit csináljon olyankor a költő?
Bár kicsit szőkébb itt minden pina,
olykor a Bargazun is tiszta Koltó...”
(Kukorelly Endre: Petőfi Sándor –
Effektív Haszna)

Mint látható, e szellemi hőrozsoktól nem áll távol a más nézeteket vallók, a másik oldalon lévők megszegyenítése, vagy éppen a tőlük eltérő tudományos eredményeket felmutató kutatók, tudósok kigúnyolása, amint azt Kiszely István antropológus is tesz.

Váltsunk „csatornát”.

A Kalandra dry VII/4 című műsorban – például – az egyik tévés riporter az ott elkészített rajtot „használt koton”-hoz hasonlította, amit a műsorvezető

Geszti Péter azzal tetézt meg, hogy kijelentette: „... nekem használat közben ilyen”.

Vagy említsük meg a másik tévésztár, Fábry Sándor nagyjelenetét, amelynek a fő mondanivalója a *vizelet és egyéb ürítkezési módok taglalása volt*, amiről felháborodottan számol be az egyik, e szennycsatornát véletlenül (gyanútlanul) bekapcsoló néző. (Napi Magyarország, 1998. dec. 4.)

Tévednénk, ha azt gondolnánk, hogy csak a televízió sztárszereplőiből (tisztelet a kivételnek) ömlik a mocskok. Minden megerőltetés nélkül felzárkózik ehhez a színvonalhoz – mondjuk – a volt közvéleményes elnök, Árpai bácsi is, akinek 2001. június 13-án reggel a Tv2 „Jó reggelt, Magyarország!” c. műsorában ezt a kérdést teszi fel Bombera Krisztina:

„– Mi az elnök úr véleménye az országimázsról?”

Az elnök úr röviden így felel:

„– Szarok az imidzsre!”

Erről a párbeszédéről ugyancsak olvasói levél számol be. (Magyar Demokrata, 2000/27.)

Csatoljuk még e kultúrmocskokhoz világhírű karagyunk, Fischer Iván nyilatkozatát: „Az interneten azt írtam, hogy a Fesztiválzenekar mostanra a világ egyik legkiválóbb együttesévé nőtte ki magát, a magyar politikusok viszont kulturális bűnözők, és ez a korrupcióval, rasszizmussal, gyűlölettel és hazugságokkal teli ország nem érdemli meg ezt a zenekart.” (Magyar Hírlap, 2000. márc. 28.)

A nyelvi terrorcselekmények célpontjairól

A balliberális gyűlölködés jellemző vonása, hogy nemtelen indulataikat válogatás nélkül fröcskölék a nekik nem tetszők képébe.

Ám a legnagyobb ösztüzet mégiscsak a hatalomra jutott jobboldali erők, a legnagyobb pártra, a Fideszre és a kormányra zúdítják.

E megnyilvánulások (köpködések, sárdobálások) közül idézünk néhányat.

Bodor Pál „Újabb kutyák” című művéből: „A jogszerű puccs sikerült. Magyarországon demokratikus választásokon keményen jobboldali erők kerültek hatalomra.” (168 óra, 1998. dec. 15.)

Eörsi István: „A pimasz cinizmus kormánya pimasz és cinikus módon folytatja Horthy és Kádár pedagógiai munkásságát: tovább rontja a nemzeti karaktert. A polgári kormány korrupt alattvalókat óhajt nevelni.” (Magyar Narancs, 2001. máj. 31.)

Ugyancsak ő: „Azt, hogy a *banditák kormánya*, azt a mondatot viszont föltétlenül vállalom.” (ATV, Napkelte, 2001. jan. 9.)

Vánca István: „Az amúgy nagyon hatékony piárapparátus nem érti, miért tűnik az *első polgár* és

bandája által képviselt stílus annyira tahónak, noha egyébként ugyanaz.” (Élet és Irodalom, 2000. okt. 20.)

Horn Gyula egy vidéki fórumon „*aljas*”-nak, „*pökheni*”-nek, „*szemét*”-nek nevezte a kormányt, a Fideszről szólva pedig úgy kezdte a mondanivalóját, hogy „*A kurva anyjukat ezeknek!*” (Magyar Nemzet, 2001. nov. 14.)

Szekeres Imre az MSZP kongresszusán szólott eké-ként: „*A Fidesz kusza szövetségi kapcsolatokkal küszködik, legfőbb tartalmát 2002-ben a szalonképtelen „újfasiszta hordák adják.*” (2001. jún. 9.)

Donáth László evangélikus lelkész úr és MSZP-s képviselő meglátása: „*Ennek a kormánynak alig-alig leplezett, nyilvánvaló szándéka... hogy Isten helyére akar állni.*” (168 óra, 2000. dec. 21.)

Egy másik látomásában hasonlóképpen szól: „*Ami igazán fontos, az az, hogy a hatalom azt a lát-szatot akarja kelteni, mintha Isten népe fölött is uralma lenne.* Sosem volt és sosem lesz. Püspökök fölött, épületek és kegytárgyak fölött lesz hatalma. De az örökkévaló gyermekeink, a szegényeken és az üldözötteken semmi körülmények között nem fog diadalt aratni. *Ez sem Hitlernek, sem Sztalinnak nem sikerült.*” (Magyar Hírlap, 2001. nov. 10.)

A nyelvi terrortámadások másik elpusztítandó célpontja a MIÉP

Tímár Ádám írja a Magyar Narancsban: „*Kedves Narancs! A Nemzeti Gödör hasznosításával kapcsolatos pályázatra küldök egy radikális ellenzéki és egy kormánypárti ötletet...*”

1. verzió: *Lőjük bele a MIÉP-tagságot, aztán temes-sük be!*” (1998. dec. 3.)

Horn Gyula enyhébben fogalmaz. Ő 1998. május 10–11-re virradó éjjel a televíziós sajtótájékoztatón feltett kérdésre (Mit szól a MIÉP parlamentbe jutásához?) ezt válaszolta: „*Ez egyetlen normális embernek sem tetszhet.*”

Hány százezer embert sértett meg a „*mi Gyulánk*” ezzel a meggondolatlan kijelentésével? És ezekből a volt miniszterelnök tucatnyit termel naponta.

A nyelvi terrortámadások természetesen a megsemmisítendő személyeket sem kímélik. Ilyen *célszemély* a kezdetektől fogva és mindenekelőtt Csurka István, akit mindenütt és minden lehetséges eszközzel gyaláznak, s a legkevesebb, amikor azt írják: „*Csurka István a szemétdombon végzi...*” (Magyar Narancs, 1999. ok. 7.)

Csurka vesszőfutása a „*Néhány gondolat*” című helyzetelemzésével kezdődött, melyet 1992-ben Tom Lantos, aki rendszeresen mószerolja a magyarságot, az Egyesült Államok kongresszusának üresen konggó termében *fasiszta eszméket* terjesztő irománynak nevezett, s az *antiszemizmus* vádjával bélyegzett meg.

Ezt az értekezést akkor minden parlamenti párt, Csurka pártja, az MDF is elítélte, melyről *Kövér László fölényes magabiztossággal jelentette ki*: „Csurka István nem először fogalmazza meg a maga nemzetmegváltó gondolatait, amelyeket szerencsére nem nekem kell először az újabb keletű magyarországi náciizmus alapvetésének nyilvánítanom”. (Kövér itt Debreczeni József cikkére utalt.)

S mit tesz Isten!?

1999-ben Kövér Lászlónak is meg kellett tapasztalnia mindazt a vöröslő, kíméletlen, vadliberális támadást, amely a prédára leső médiahiénák természetes reakciója. Pedig Kövér csupán annyit mondott, hogy Csurkáké szalonképtelenné tesznek számos olyan kérdést, amellyel foglalkozni kell. Ilyen a *zsidókérdés* és a *Trianon*.

Kövérenek – a Fidesz szalonképessége okán – nem sokkal később a miniszterségről meg a pártvezetésről is le kellett mondania.

Most pedig – ha valaki internetezik – ilyesmit olvashat dr. Szanyi Tibor MSZP-s országgyűlési képviselő honlapján: „Orbán annyira nyalni akart Csurkának, hogy hosszú napokig szótlán maradt, míg nem Bush úgy döntött, hogy ezután füttyül a magyar kormányfőre. Na, azért ez nem kis teljesítmény, hogy NATO-szövetségesként idejutottunk, pontosabban ez a *sunyi kis bajkeverő* ide juttatta az országot.” (Magyar Nemzet, 2001. dec. 18.)

Orbán nem akart nyalni (még talpat sem) soha senkinek, idegen tőle az érdekelvű bók, undorodik a dörgölődzéstől, és még Bushnál sem akar bevágódni – miként Csurka István is utálja az ilyesmit.

Egyszerűen arról van szó – és ez igaz és törvényszerű –, hogy a Fidesz kíméletlen önvizsgálatot tartva felismerte, hogy hol a helye, és pártprogramjának megvalósítása érdekében, nem kevésbé a balliberális ellenzék modortalan, botrányos nyelvi és politikai stílusa miatt *eltávolodott az SZDSZ–MSZP-s méregkeverőktől*. S amilyen mértékben elfordultak tőlük, úgy közeledtek a jobboldali sodrásban a kulturált nyelvet beszélő, következetesen politizáló MIÉP-hez.

Isten malmai lassan – de biztosan – örölnék.

Nem véletlen, hogy Csurka mellett a fő csapást Orbán Viktornak kellett eltűrnie.

Demszky Gábor: „Orbán Viktor az elmúlt két és fél évben egyetlen olyan dolgot sem csinált, amit egyértelműen pozitívnak minősíthetnénk. Volt hatalmi gőg és arrogancia, országépítés viszont semmi.” (Népszabadság, 2000. okt. 20.)

Eörsi István: „Néróka mosolyog így.” (Népszabadság, 1998. nov. 6.)

Bolgár György: „A nyugdíjamat átutalom Orbán Viktornak, hogy koporsót vegyen rajta magának.” (Idézi: Napi Magyarország, 1999. márc. 2.)

Uj Péter: „Magyarország istenkirályság... minden fontos döntés az istenkirály kénye szerint alakul... Az istenkirály focizni szeret.” (Magyar Narancs, 2000. nov. 2.)

Sz. Nagy Csaba: „Pedig a magyar lelkületben, állítom, ma senki sem akar – sem Orbán Viktort, sem Kövér Lászlót – likvidálni, bármennyire javára válna is nemzetünknek.” (Magyar Hírlap, 2001. márc. 13.)

Vágvölgyi B. András: „Orbán lett a magyarországi cinikus keménykedés viselkedés- és politikai kultúrájának szimbóluma, talán a fenti hasonlat alapján a (politikai) gecizmus oltárképén a főalak.” (Beszélő, 1999. febr.)

Hol van itt bűnbánat?

A bűn önmagunknak vagy másoknak, a természeti vagy társadalmi környezetnek közvetlenül vagy közvetve okozott kár. A bűn tehát mindig károkozással jár.

A szavakkal okozott kár és értékrombolás olykor még a cselekedetekkel elkövetett bűnököt is felülmúlja. Nem véletlenül mondja a népi bölcsesség: a szó is fegyver, egy undok szó nehezebb egy ütésnél, néha egy szó egész háború. (Persze, ennek az ellenkezője is igaz: szép szó vasajtót nyit, de a balliberális intellektuel ezt a vasajtót inkább csapkodja.)

A balliberalizmus hívei által elkövetett nyelvi vétségek hosszú sorából most csak a következőket emeljük ki: *becsületsértés, gyűlöletre uszítás, nemzetellenes izgatás, rágalmazás, trágárság, bűnpártolás, hazugság, vallásellenes uszítás, hazaárulás, az erkölcsi értékek becsmérlése, az erkölcsi rossz dicsérete, nemes eszmék és értékek kigúnyolása, hamis állítások, félrevezetés, félretájékoztatás, csúsztatás.*

Pestiesen szólva: nem semmi!

Az itt felsorakoztatott balliberális nyelvi bűncselekmények közül legfeljebb csak egyet-kettőt büntet a törvény. Ám ezek a büntettek is elsikkadnak az igazságszolgáltatás lassan őrlő malmaiban.

Marad tehát a végtelen kár.

Hogyan lehetséges az, hogy ezek a főbenjáró, súlyos nyelvi bűnök és szellemi vétségek olyan természetesen simulnak bele az életükbe, oly szervesen beépülnek társadalmi szerepükbe? S hogyan lehetséges az, hogy egy pillanatra sem villan fel bennük az erkölcsi felelősség leghalványabb jele sem, egy pillanatra sem bizonytalanodnak el, egy pillanatra sem merül fel bennük kétely az erkölcsi rossz elkövetésekor, de legalábbis valamiféle sajnálat, szájalom, könyörület, irgalom e nyelvi terrorcselekmények áldozatai iránt?

Ez a konokul és büszkén vállalt makulátlan, folt-talan és tiszta nyelv, ez a becsületes és tisztességes magatartásforma csakis úgy értelmezhető, hogy ezek

a „különös vágású, különös anyagból gyúrt” emberek nem ismerik a bűn fogalmát, egyszerűen nem tudják, hogy mi a bűn. Ezért nincs büntudatuk! Mi több: a legtöbben büszkék bűneikre.

Horn Gyula, mint miniszterelnök, 1997-ben az országgyűlési képviselők előtt jelentette ki: „Vállalni kell a múltat, mert nincs benne szégyellnivaló.” (Magyar Nemzet, 1997. szept. 3.)

Lakatos Ernő, a bolsevik sajtó karmestere ugyanezt mondja: „Nincs lelkiismeret-furdalásom, nincs miéért. Az akkori lehetőségek határain belül azt tettem, amit lehetett. Liberális sajtóirányítás volt a részünkről, és ennek hatása abban is megmutatkozik, hogy ma is szoros, jó a kapcsolatom sok vezető újságíróval, a sajtó meghatározó egyéniségeivel.” (Magyar Nemzet, 2001. júl. 21.)

De miért, mi által lenne bárkinek is lelkiismeret-furdalása, ha nincs erkölcsi tudata, vagy ha az hamis, ha nincs vagy csökevényes az erkölcsi érzéke? Ezért nincs készség a balliberális emberben a múlttal való őszinte szembenézésre, az önkritikus önvizsgálatra, az elkövetett bűnök felismerésére és belátására. S ezért lesz az erkölcsi megítélés szerinti bűn életük természetes velejárója!

Mindez nem vonatkozik a törvény szerinti bűnre. Mert annyit még Décsi János, a Népszava főszerkesztője is beismer, hogy: „Bűn az, amit a bíróság annak tart.” Ámbár hozzáteszi még: „Ha nem bizonyítjuk be száz százalék biztosan valakiről, hogy bűnös, akkor nem ítéltethetjük el.” (Napi Magyarország, 1999. szept. 24.)

„Ami a legmegdöbbentőbb – mondja Tóth Gy. László*: olyan emberek lépnek itt fel jó ideje komoly médiaasszisztenciával az erkölcs kérlelhetetlen bajnokaként, akiknek inkább ön- és családi múltvizsgálatot kellene tartaniuk. Pető vagy nem tudja, ki volt az apja vagy hazudott. Azt állította: édesapja kárpitos volt. Ezzel szemben bírói végzés és dokumentumok sokasága bizonyítja, hogy Pető László az ÁVH magas rangú tisztje volt.”

„Lehangoló – jegyzi meg ugyanitt –, hogy tíz évvel a rendszerváltozás után olyan emberek szeretnének ítélkezni mások fölött, akiknek erkölcsi okokból már régen vissza kellett volna vonulniuk minden közéleti-politikai szerepléstől. Közös szégyenünk, hogy ez még mindig nem történt meg.” (Magyar Nemzet, 2001. szept. 6.)

Szabó Kálmán

Eötvös Károly

* E tanulmányban közölt idézetek egy részét Tóth Gy. László Szembesítés című idézetgyűjteményéből vettem át.